

[Evald Christensen.]

tage hen på sygehusene og holde andagt, men tid til at komme ind og sidde og høre på patienterne — hvad der er meget vigtigt — og samtale med dem om det, det for dem drejer sig om i åndelig forstand, er der ikke mange, der har. Derfor vil jeg gerne finde frem til en bedre ordning af dette spørgsmål.

Den 3. november 1948 holdt jeg her i det høje ting en tale om det samme emne. Jeg henstillede til den daværende højtærede kirkeminister, det nuværende ærede medlem hr. Frede Nielsen, at tage venligt imod henstillingen og se, om der kunne gøres noget, så denne side af det kirkelige arbejde kunne blive mere tilfredsstillende klaret, ligesom jeg også henstillede til det daværende høje ting at være med i dette. Også den daværende justitsminister, det nuværende ærede medlem hr. Busch-Jensen, var med i forhandlingerne om spørgsmålet med hensyn til, hvad der sorterede under hans ministerium. Jeg kan sige uden i nogen måde at sige for meget, at der blev taget venligt imod henstillingen af de to højtærede ministre og af det daværende høje ting. Men såvidt jeg har været i stand til siden at følge med i dette arbejde, er der ikke sket noget virkeligt til gavn og fremme af denne kirkelige betjening på dette område.

Nu vil jeg igen prøve at henstille til den højtærede kirkeminister at tage denne sag under grundig overvejelse og på samme måde til den højtærede justitsminister, såvidt sagen angår hendes ministerium, og også til den højtærede socialminister. I vor gamle kirke, der siden vi fik grundloven i 1849, er en folkekirke, er vi jo så godt som alle med, og vi vil så godt som alle gerne være med til at holde vore kirker og vore kirkegårde i en stånd, så vi både kan være dem bekendt og være glade ved dem — og det er godt. Men der er jo en menighed, der hører hjemme her, og det er jo dog særlig den, det drejer sig om. Også dér er vi næsten alle med, og det er jo også godt. Men bliver så denne menigheds medlemmer, disse mange mennesker, også alle steder betjent, eller måske bedre sagt, „tjent“, så det slår til? Her synes jeg det kniber.

Jeg tænker ikke særlig på de mennesker af menigheden, der kan og vil gå i kirke. Kirken er jo åben for alle, alle kan være med i det, der gives under gudstjenesterne. Dér synes jeg stort set vi er godt stillet, og er vi ikke det, så kan vi ikke her selv

blive fri for skyld. Nej, jeg tænker særlig på dem, der er forhindret i at være med om søndagene i vore kirker og om hverdagene i det arbejde og liv, der udgår fra vore menigheder.

Tænk på alt det, der kommer ind under de institutioner, jeg nævnte til at begynde med!

Der opholder sig f. eks. til stadighed i vort lille land ca. $\frac{1}{2}$ million mennesker — ca. $\frac{1}{8}$ af hele vort folk — på vore hospitaler, sygehuse, sanatorier og andre steder, som syge må søge til. Jeg tør ikke stå inde for, at tallet helt rammer, men det ligger i alt fald der omkring. Alle disse mennesker har jo samme ret, såvidt vor folkekirkemening angår, og ingen vil da heller tænke på at holde anderledes tænkende udenfor i henseende til at blive betjent fra vor kirke som resten af menigheden; de fleste af os vil vel endda sige: de syge først, det er jo de syge, der har læge behov, til legeme og ikke mindre vel til sjæl!

Ja, læge — men lægen har de da på disse steder. Ja, og jeg tror også, vi har en lægestand, der er dygtig og er sig sit ansvar bevidst. Men ved siden af denne lægelige hjælp, som jo tit ikke kan berømmes nok, når den skal måles med den alen, vi har at måle med, er der også en anden hjælp, som kirken og dens arbejdere kan yde, og som de gerne vil yde af bedste evne — en hjælp, som sikkert er meget værdifuld, ikke mindst om der i almindelighed kunne blive samarbejde med lægerne. Det er der mange steder og på bedste måde, men bedre kunne dette jo nok blive, også med forståelsen af værdien af kirkens medarbejde.

Vi mennesker består jo både af legeme, sjæl og ånd, og sjælepleje og åndsliv er jo da en livsnødvendig og afgørende del af menneskelivet i det hele og er så nøje knyttet sammen, at det ikke kan gøres skel — hvordan man ellers måtte se på menneskelivet i alle dets foreteelser.

For mig er der ingen tvivl om, at det, præsten og menighedsarbejderne her kan yde, kan få virkelig betydning for, at resultatet af et hospitalsophold for et sygt menneske kan blive det bedste — hvis da ellers arbejdet gøres ud af en ægte forståelse af opgavens betydning.

Det vil naturligvis koste ekstra at få dette arbejde i gang og stadig at holde det gående, men et stort spørgsmål er det, om det ikke slår til her, som vi jyder siger, at „det kan betale sig“. Jeg skal iøvrigt ikke ved denne lejlighed komme ind på hele den økonomiske side af sagen, men vil blot gan-